

ALICE

Probudila jsem se, když se sluneční paprsky dotkly mé tváře. Otočila jsem se na druhou stranu a ještě zavřela oči. Nechtělo se mi vůbec vstávat, byla jsem vyčerpaná. Za pár okamžiků mi zazvonil budík a já po něm hodila nevraživý pohled. Ještě že to není můj kluk, protože to by ho určitě zabilo. Zamáčkla jsem ho přesně v šest hodin, protáhla se a bezmyšlenkovitě vešla do koupelny. Bože, jak já nenávidím rána!

„Alice, dobré ráno,“ přivítala mě s úsměvem moje spolubydlící. Bože, jak já nenávidím i ten její ranní pozitivní úsměv.

„Natálie, také ti přeji krásné ráno,“ ušklíbla jsem se, ale nabízenou kávou jsem nepohrdla.

„Zase špatné sny?“ Natálie pochopila, že na vtipy jsem neměla náladu.

„Ano,“ špitla jsem a z lednice jsem vytáhla máslo a džem. Zamířila jsem k topinkovači a hodila do něj dva plátky toastového chleba.

„Zdálo se mi, že jsem jela autem, nabourala jsem do svodidel a vylétla z vozovky. A pak už jsem se jen vznášela ve vzduchu a padala do propasti. Křičela jsem a bála se zároveň. Bylo to děsivé,“ shrnu svou noční můru. Poslední dobou jich mívám více.

„Tak to bychom měly zajít večer na drink, ať se trochu uvolníš. Co říkáš, v sedm u Kraba?“ pohotově navrhl a zakousla se mi do toastu.

„Fajn, co mám s tebou dělat,“ znovu jsem se ušklíbla a vzala si do ruky druhý toast. Rychle jsem ho snědla a pospíchala jsem se obléknout, abych stihla přívoz. Když jsem vyšla z domu, nadechla jsem se voňavého mořského vzduchu. Ale dnes nebyl čas příliš rozjímat nad tou krásou. Nasadila jsem si sluneční brýle a spěchala jako ostatní zaměstnanci do své